

עפ"ת 68274/11/20 - אמין אמארה - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עפ"ת 68274-11-20 אמארה נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90500881090

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המערער	אמין אמארה - ע"י עו"ד מהראן אמארה
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

ביום 23.9.20 הגיש המערער לבית המשפט לתעבורה באשדוד בקשה להארכת המועד להשפט, לגבי דוח ברירת משפט שעניינו עבירה של אי ציות לאור אדום ברמזור מיום 12.11.12. לטענתו, לא קיבל את הדוח ונודע לו עליו רק ממכתב דרישה שנשלח אליו ביום 8.7.20 מהמרכז לגביית קנסות; מה גם שבשנה הרלוונטית היה הרכב בשימוש של אשתו.

ביום 5.10.20, דחה בית המשפט קמא את הבקשה, הן לאור השיהוי הרב של שנים בהגשת הבקשה, כאשר המערער נחשב זמן רב כמי שהודה ונגזר דינו; והן לאור חזקת המסירה נוכח העובדה שהדוח נשלח בדואר רשום לכתובתו הרשומה של המערער, וחזר ביום 7.12.12 בציון "לא נדרש".

ביום 29.11.20 הגיש המערער לבית משפט זה "כתב ערעור", במסגרתו חזר על טענותיו וביקש להוסיף ראיות חדשות - תצהיר של "פקיד הדואר הוותיק ביותר הידוע בישוב" שציין שתתכן טעות בחלוקת הדואר בעיקר כשמדובר בנמען עם שם מאד שכיח כמערער; ומסמך בו צוין שישנם מספר אנשים הנושאים את שמו של המערער ביישוב מגוריו. לטענת ב"כ המערער, הוא לא יכל להגיש ראיות אלו לבית המשפט קמא, שכן אותה עת פקיד הדואר לא שיתף עמו פעולה.

עוד טען ב"כ המערער, כי "ערעור זה מוגש במועדו, כאשר הוא מוגש תוך ה-45 ימים שהחלו מיום מתן ההחלטה ב-5.10.2020, בניכוי ימי הפגרה שהחלה בחודש ספטמבר והסתיימה ביום 15.10.2020".

ב"כ המשיבה טען, כי הערעור הוגש בחלוף המועד הקבוע בחוק מבלי שהוגשה בקשה להארכת המועד לערער, ועל כן יש לדחותו. עוד נטען, כי הבקשה להוספת ראיות בערעור אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה, שכן ניתן היה להגיש את הראיה בהליך שהתנהל בבית המשפט קמא, מה גם שמשקלה הלכאורי של הראיה נמוך.

עיון בטיעוני הצדדים ובתיק בית המשפט קמא מעלה, כי הערעור אכן הוגש באיחור ולא כפי שטוען ב"כ המערער. החלטת בית המשפט קמא ניתנה ביום 5.10.20, כך שמניין 45 הימים לצורך הגשת הערעור הסתיים ביום 19.11.20; אך הערעור הוגש בשיהוי של 10 ימים, ללא שצורפה לו בקשה להארכת מועד, ומבלי לנמק את השיהוי שחל בהגשת הערעור.

בהקשר זה אפנה לסעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, תשמ"א-1981, ולפיו **"במנין ימי תקופה יבואו גם ימי מנוחה, פגרה או שבתון שעל פי חיקוק, זולת אם הם הימים האחרונים שבתקופה"**. מכאן, שפגרת הסוכות שהוארכה עד ליום 15.10.20 אינה מעלה ואינה מורידה לענייננו.

למען הזהירות, ולמרות שלא הוגשה בקשה להארכת מועד לערער, בחנתי האם יש מקום לאפשר הגשת הערעור באיחור.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של **"טעם ממשי המניח את הדעת"** לשיהוי, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השיהוי; את הנימוקים לשיהוי, והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדיון ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06) ובש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09)). מעיון בפסיקה עולה למשל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקלה משרדית, על אף שדובר בשיהוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.13)).

בענייננו, כאמור, כלל לא ניתן הסבר לשיהוי שחל בהגשת הערעור.

זאת ועוד, ניתן לומר כי סיכויי הלכאוריים של הערעור אינם גבוהים.

המדובר בדוח שניתן בשנת 2012, ואשר על פי אישור המסירה שהוצג לבית המשפט נשלח לכתובת הרשומה של המערער כבר בשנת 2012 ולא נדרש, כך שהבקשה להארכת המועד להשפט הוגשה בשיהוי ניכר של כשמונה שנים מיום מתן הדוח. במאמר מוסגר יצוין, כי גם מהיום שלטענת המערער נודע לו לראשונה על הדוח, חלפה תקופה של כחודשיים עד להגשת הבקשה. בחלוף זמן כה ניכר, יש משקל רב לעקרון סופיות הדיון, כך שרק במקרים חריגים ביותר תתקבל בקשה להארכת מועד להשפט, ואין מדובר במקרה כזה. בהקשר זה יצוין, כי מזה שנים ארוכות נחשב המערער כמי שנדון בגין הדוח האמור והרשעתו חלוטה (ראו סעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

אשר לבקשה להוספת ראיות חדשות, אני סבורה כי היא אינה עומדת בקריטריונים שנקבעו בפסיקה (ראו למשל ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל (7.6.01)).

ראשית, לא ניתן כל הסבר מתקבל על הדעת שיש בו להסביר מדוע ראיות אלו לא הובאו בפני בית המשפט קמא. יתרה מכך, בבקשה שהוגשה לבית המשפט קמא, הסנגור כלל לא הזכיר את קיומו של אישור המסירה, את הטענה שיש אנשים רבים הנושאים את שמו של המערער ביישוב, או את פנייתו לפקיד הדואר בנסיון לברר לגבי מסירת דבר הדואר. במצב דברים זה, נראה כי המערער מנסה לערוך "מקצה שיפורים" לאחר שבקשתו נדחתה ע"י בית המשפט קמא בהחלטה מפורטת.

שנית, משקלה של הראיה הנוספת אינו רב. פקיד הדואר שמסר את התצהיר אינו זה שחתום על אישור המסירה הקשור לענייננו; ואין בדבריו הכלליים כי **"מנסיון העבר שלי, תמיד קורה שנופלות טעויות בחלוקת הדואר, ובמיוחד כשמדובר בנמען שבשם כל כך שכיח..."**, כדי להוות ראיה כלשהי על שהתרחש בענייננו לפני שמונה שנים, או כדי לסתור את חזקת המסירה.

מכל הנימוקים שפורטו לעיל, אינני מתירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג כסלו תשפ"א, 09 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת